

netop den Forvirring, som gjør, at man vil slaae Grund- og Huusfatten sammen, men det er to forffjellige Skatter, de ere efter deres Natur aldeles ueensartede. — Grundfatten hviler paa Eiendommen, thi den er i Virkeligheden Prioritet i Eiendommen, men Huusfatten er af en heel anden Natur; Huusfatten hviler paa dem, der benytte Bygningen, den er altsaa paa en Maade maaskee en Næringsstat, naar Bygningen benyttes i Frembringelsens Tjeneste, maaskee en Indkomst- eller Forbrugsstat, naar Bygningen benyttes som Huusleilighed osv. Man kan altsaa ikke slaae disse Skatter fast paa samme Maade; Grundfatten maa man slaae fast paa Grunden een gang for alle som en Prioritet; men naar man derimod vil slaae Huusfatten fast, saa maa man slaae den fast paa den Maade, at der altid skal svares samme Beløb af samme Værdi eller samme givne Størrelse, og det er noget heelt forffjelligt; disse to Skatter kunne, som sagt, ikke sammenlignes med hinanden, de have ikke Noget med hinanden at gjøre. — Efterat jeg saaledes har imødegaaet, hvad der er fremsat mod mig, skal jeg blot tillade mig at henvise til den Betænkning, jeg har afgivet, og til de Grunde, jeg der har anført; der er jo nogle af dem, som senere ville komme under nærmere Forhandling, men som en Hovedgrund skal jeg her blot nævne, at vi efter min Overbeviisning ved at vedtage mit Forslag ville undgaae den meget uheldige Historie med Vedtægten. Jeg skal sluttelig igjen tillade mig at fremhæve, at det ikke er mig om at gjøre, uagtet jeg jo selv vil stemme derfor, at ogsaa min nye § 4 vedtages — der kan jo siges baade Meget for og Meget mod den — men det er mig meget om at gjøre, at man vedtager min § 3, og jeg haaber altsaa, at de, der maatte være uenige med mig om § 4 og de Forslag, der dermed staae i Forbindelse, ikke af den Grund ville lade være at stemme for min § 3.

Jacobsen: Den ærede Rigsbogsmand, som sidst havde Ordet, har med en overordentlig stor Varme, men jeg maa beklage at maatte sige, ikke med en dertil svarende Styrke, paavist de Fordele, som han troede der skulde være forbundne med det Forslag, han har stillet

om en ny § 3. Han har fremskillet en Række af Paastande, som det vilde være altfor vidtloftigt at indlade sig paa, men hvoraf jeg kun skal holde mig til nogle enkelte. Det, hvorfra den ærede Forslagsstiller gaaer ud, er, at man skal fixere de Afgifter, som hidtil have været udbredte til Kommunen af de faste Eiendomme, fordi de efter hans Formening udgjøre en Afgift, som fra tidligere Tid havde hvilet paa dem, og fordi man vilde forrykke Eiendommenes Værdi, dersom man foretog nogen Forandring deri. Det er jo allerede fra andre Sider udtalt, og det forekommer mig maa være indlysende for Enhver, at denne Forestilling om en Prioritet, om en Ranon osv. aldeles ikke kan komme til Anvendelse, hvor en Afgift i den Grad har været variabel, som den i mange Aar har været paa de faste Eiendomme; thi hvad er det, man med Hensyn til disse Afgifter kan sige har været en Prioritet, der har hvilet paa disse Eiendomme? Beløbet var en Størrelse ifjor, det var en anden Størrelse iforsjor, og det var en derfra forffjellig Størrelse, naar vi tage et Gjennemsnit af fem Aar; det har atter været en anden Størrelse, naar man tager et Gjennemsnit af ti Aar; man kan altsaa kun ved at gaae en aldeles vilkaarlig Vej komme til denne Prioritet, hvortil man ikke har noget Tilsvarende noget andet Sted. Den ærede Rigsbogsmand er fremdeles gaaet ud fra den aldeles urigtige og høist besynderlige Forestilling, at den Afgift, der har været lignet efter den saakaldte Grundtaxt, har hvilet paa Grunden; han udtalte gjentagne Gange med stor Styrke, at den ikke hvilede paa Bygningerne, men kun paa Grunden. Men naar det ærede Medlem vil see hen til, hvorledes Grundtaxten er opstaaet, og hvorledes den har udviklet sig, vil han vide, at Grundtaxten ikke har været andet end en Maalestof, hvorefter man har beskattet ikke Grunden, men Personerne; man beskattede Personerne efter deres formeentlige Evne, og idet man søgte at ubfinde denne deres formeentlige Evne, tog man Hensyn til den Grundtaxt, hvortil deres Eiendomme vare ansatte. Dersom man vilde have beskattet selve Grunden, og dersom man vilde forestille sig, at den Afgift, der under Navn af Grundtaxt har været udredet, havde været udredet af selve Grunden,